

Warszawa, 24 kwietnia 2021

Prof. dr hab. Jan Czesław Czabała
Instytut Psychologii
Akademia Pedagogiki Specjalnej

**Ocena dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego
dr n. hum. Małgorzaty Starzomskiej-Romanowskiej
w postępowaniu dotyczącym uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie
nauk społecznych w dyscyplinie psychologia**

1. Informacje o Kandydatce

Dr n. hum. Małgorzata Starzomska-Romanowska w 1993 r. ukończyła studia magisterskie na Wydziale Polonistyki w zakresie filologii polskiej ze specjalnością nauczycielską. Promotorem Jej pracy magisterskiej była prof. Maria Janion, a tematem „Twórczość literacka Leszka Kołakowskiego”. Stopień doktora nauk humanistycznych uzyskała na Wydziale Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego w 2001 r., na podstawie rozprawy doktorskiej „Zaburzenia poczucia tożsamości i doświadczenia skryptowe w anorexia nervosa i bulimia nervosa”. Promotorem pracy była prof. Lidia Grzesiuk. Od 2001 r. przez 10 lat pracowała w Zakładzie Psychologii Ogólnej Akademii Pedagogiki Specjalnej, a od 2010 w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego. Prowadziła w obu uczelniach wiele zajęć dydaktycznych i projektów badań naukowych. Jest doświadczonym nauczycielem akademickim.

Ocena osiągnięcia naukowego

W Autoreferacie dr Małgorzata Starzomska-Romanowska wskazuje, że Jej główne osiągnięcie naukowe to monografia zatytułowana: „Tendencyjność uwagi u kobiet z zaburzeniami odżywiania”. Jest to, jak rozumiem, kontynuacja wcześniejszych zainteresowań naukowych, będących przedmiotem rozprawy doktorskiej i bardzo wielu publikacji naukowych.

Celem badań, jak pisze dr Starzomska-Romanowska, była temporalna charakterystyka tendencyjności uwagi u osób z zaburzeniami odżywiania w dwóch grupach osób - z zaburzeniami jadłowstrętu psychicznego i zaburzeniami żarłoczności psychicznej. Założono, że wyniki tych badań pomogą opracować komputerowy trening poznawczy mający na celu zmniejszenie tendencyjności uwagi dla bodźców związanych z zaburzeniami odżywiania.

Monografia to 360 stron tekstu i 50 stron bibliografii.

Dr Starzomska-Romanowska pisze w autoreferacie, że „Celem badań omawianych w niniejszej pracy było zbadanie „jak myślą” osoby cierpiące na zaburzenia odżywiania, a uściślając, jak funkcjonuje uwaga tych osób w zakresie pewnych tematów dotyczących jedzenia, ciała oraz kompetencji.” (Autoreferat, s.5). We wprowadzeniu do monografii natomiast, że „Przedmiotembadań było zbadanie tendencyjności uwagi u osób z zaburzeniami odżywiania...” oraz „odpowiedź na pytanie jaki styl radzenia sobie z dezadaptacyjnymi schematami dotyczącymi jedzenia i ciała one stosują” (s.17) i dalej, że „uzyskane wyniki umożliwią zaprojektowanie treningu poznawczego...”, którego celem byłoby „zmniejszenie lub modyfikacja tendencyjności uwagi dla bodźców związanych z tymi zaburzeniami, która może odpowiadać za ich utrzymywanie się” (s. 17). Jej badania miały być „próbą pokonania.... ograniczeń merytorycznych i metodologicznych, cechujących dotychczasowe eksperymenty” (s.18). We wprowadzeniu Autorka stara się pokazać jak niewystarczające są dotychczasowe badania nad schematami poznawczymi osób z zaburzeniami odżywiania, z zwłaszcza badania tendencyjności uwagi.

Autorka przypomina, że większość objawów zaburzeń odżywiania teorii poznawcze tłumaczy jako konsekwencję nieprawidłowego przetwarzania informacji dotyczących własnego ciała i wagi ciała. Nie są one jednak, Jej zdaniem, wystarczająco przekonujące. Dlatego Autorka „postawiła sobie za cel weryfikację adekwatności....poznawczych i poznawczo-behawioralnych teorii zaburzeń odżywiania” (autoreferat s. 7). Zaproponowała więc aby „zbadać oparte na schematach przetwarzanie informacji u osób z zaburzeniami odżywiania, postanowiła skoncentrować się na tendencyjności uwagi, która nawiązuje do założenia, że osoby z zaburzeniami psychicznymi różnią się od osób zdrowych pod względem przetwarzania bodźców, które są dla nich istotne” (autoreferat, s. 7).

Po bardzo dokładnej prezentacji najważniejszych wyników badań naukowych (głównie prowadzonych z odwołaniem się do założeń podejścia poznawczego) wyjaśniających związek struktur poznawczych z zaburzeniami odżywiania, Autorka skupia się na badaniach dotyczących uwagi i tendencyjności uwagi. Przedstawia metody badania tendencyjności uwagi, koncentrując się na zadaniach „dot-probe”, których techniczne zastosowania opisuje szczegółowo.

Pod koniec tej części monografii Autorka podsumowuje, że wyniki badań dotyczące tendencyjności uwagi u osób ograniczających ilość spożywanego jedzenia są ze sobą sprzeczne i podobnie jest w przypadku wyników badań u osób z nadwagą czy otyłością.

We wstępie do opisu własnych badań, Autorka podkreśla różnorodność dotychczasowych sposobów wyjaśniania powstawania zaburzeń odżywiania, a także

różnorodność danych empirycznych. Nie uzasadnia jakie miejsc w tej różnorodności zajmują Jej własne badania. Píše, że chce się skoncentrować na jednym z błędów w przetwarzaniu informacji, na tendencyjności uwagi (por. s. 255), uzasadniając jedynie, że są to badania często podejmowane i ciekawe. Píše: „kluczowym celem badań omawianych w niniejszej pracy było zbadanie „jak myślą” osoby cierpiące na zaburzenia odżywiania, czyli jak funkcjonuje uwaga tych osób” (s. 256). A konkretniej, „charakterystyka tendencyjności uwagi....(jej trzech komponentów: czujności – ukierunkowania uwagi na bodźce, unikania bodźców, oraz trudności w odangażowaniu od bodźców” (s. 256). Wspominane tutaj bodźce to bodźce związane z zaburzeniami odżywiania, czyli fotografie z jedzeniem, wagą ciała, kształtem ciała i inne. Był także cel praktyczny badań, czyli opracowanie propozycji komputerowego treningu poznawczego, jako metody do zmniejszenia tendencyjności uwagi dla bodźców związanych z zaburzeniami odżywiania.

Nie jest łatwo zidentyfikować odniesienie własnych badań do wyników badań innych autorów, które zostały wcześniej bardzo starannie przedstawione. Píše, że „postawiła sobie za cel weryfikację wyżej wymienionych poznawczych i poznawczo-behawioralnych teorii zaburzeń odżywiania, zwłaszcza....oparte na schematach przetwarzania informacji” (s.356). To mało precyzyjne sformułowanie celu. W Jej badaniach były to pomiary, autorskim narzędziem do mierzenia tendencyjności uwagi w wymiarach: czujności uwagi, trudności z odangażowaniem uwagi i unikania uwagi. Uzyskano wyniki od 156 osób, podzielonych na trzy grupy, dwie kliniczne i jedna - osoby bez zaburzeń odżywiania. Badania trwały trzy lata, a osoby z zaburzeniami odżywiania były rekrutowane z ośrodków terapeutycznych.

Wyniki badań Autorka prezentuje na 53 stronach. Weryfikując cztery hipotezy przedstawia bardzo wiele szczegółowych danych porównawczych, wynikających z treści hipotez. Autorka przedstawia konkretne wyniki uzyskane w zastosowanych porównaniach. A jest ich bardzo wiele. Po przedstawieniu wszystkich wyników, w części „Dyskusja wyników” Autorka podsumowuje uzyskane dane w procesie weryfikacji swoich czterech hipotez i stara się interpretować. Nie za wiele jest w tej dyskusji odniesień do celu sformułowanego jako weryfikowanie poznawczych i poznawczo-behawioralnych teorii.

Lektura części monografii dotyczącej prezentacji wyników własnych badań nie jest łatwa. Dużo wskaźników, dużo tabel, techniczny opis uzyskanych zależności. Pewnie dla ekspertów zajmujących się tendencyjnością uwagi, prezentowane analizy, będą ciekawą lekturą specjalistyczną. Klinicyście jest znacznie trudniej zrozumieć te analizy. Dopiero we „Wnioskach” Autorka dyskutuje o znaczeniu swoich badań, zwracając uwagę na użyteczność wyników dla formułowania zadań terapeutycznych, a nawet opracowania specjalnego

komputerowego programu treningu poznawczego, opartego na procedurze „dot-probe”. Dalej pisze, że mogą one być użyteczne dla sposobów zapobiegania zaburzeniom odżywiania się.

Na koniec swoich analiz Autorka pisze: „...choć uzyskane wyniki pokazują, jakie błędy uwagi wiążą się (mam tu na myśli związek dodatni) z psychopatologią zaburzeń odżywiania....to jednak wiele z wyników pozostaje zagadką....(s. 353).

Ogromny wysiłek przeprowadzenia takich badań, osadzenie teoretyczne własnych badań, oryginalność głównego narzędzia pomiaru tendencyjności uwagi, staranne analizy statystyczne to są zalety tej monografii i zapewne wyniki wzbudzą zainteresowanie badaczy zajmujących się tą problematyką jak zostaną opublikowane w międzynarodowych czasopiśmie. Wydaje się także wyniki uzyskane w tych badaniach mogą być użyteczne dla tworzenia programów profilaktyki i terapii tych zaburzeń.

Monografia „Tendencyjność uwagi u kobiet z zaburzeniami odżywiania” pokazuje, że dr Starzomska-Romanowska jest wysokiej klasy ekspertem w zakresie psychologicznych charakterystyk osób z zaburzeniami odżywiania. Doskonale zna dotychczasowe teorie i wyniki badań. Jest także świadoma potrzeby dalszych badań w tym zakresie. Jej własne badania są bardzo oryginalne w zakresie metodologii. Wyniki z pewnością zainteresują badaczy zajmujących się taką problematyką, a już zaczęły być publikowane do wydawnictwach międzynarodowych.

W mojej ocenie monografia, zaprezentowana jako osiągnięcie główne spełnia warunki stawiane osiągnięciu naukowemu będącemu podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

3. Ocena dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego, przeprowadzona z uwzględnieniem kryteriów proponowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego

3.1. Autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopiśmie znajdujących się w bazie Journal Citation Index (JCR), autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w innych czasopiśmie międzynarodowych lub krajowych.

Dr Małgorzata Starzomska-Romanowska pisze w wykazie osiągnięć naukowych, że po doktoracie opublikowała 73 teksty (artykuły i rozdziały w monografiach) o charakterze naukowym. 6 artykułów było opublikowanych w czasopiśmie indeksowanych na liście Journal Citation Reports (prace o charakterze oryginalnym i pogładowym), 14 artykułów indeksowanych w bazie SCOPUS, zaś 17 – w innych czasopiśmie recenzowanych. 36 tekstów to rozdziały w książkach (w książkach o zasięgu międzynarodowym – 8 i krajowym

– 28). Ponadto byłam redaktorem jednej monografii wieloautorskiej, autorką trzech monografii naukowych i współautorką jednej monografii naukowej”. To bardzo duża liczba publikacji w ciągu 20 lat po uzyskaniu stopnia doktora nauk.

Dr Małgorzata Starzomska-Romanowska w swoich licznych publikacjach prezentowała bardzo różnorodny materiał. W autoreferacie dzieli tematy swoich publikacji na wiele obszarów: rozumienie zaburzeń odżywiania w różnych koncepcjach teoretycznych, kulturowe i rodzinne uwarunkowania zaburzeń odżywiania, psychoterapia zaburzeń i dylematy etyczne związane z leczeniem.

Z pięciu artykułów wskazanych jako publikacje o poznawczych aspektach zaburzeń odżywiania dwa dotyczą kwestii metodologicznych i są opublikowane w dobrych czasopismach. Autorka tych artykułów przekonuje do stosowania prób dot-probe w badaniach nad zaburzeniami tendencyjności uwagi. Może to rozumieć jako zapowiedź, że wyniki badań przedstawione w omawianej wcześniej monografii będą upowszechniane wśród czytelników o zasięgu międzynarodowym.

6 artykułów poświęciła też na omówienie postaw osób z zaburzeniami odżywiania wobec między innymi śmierci i samobójstwa. Szczególnie ciekawy jest przeglądowy artykuł „Spektrum postaw wobec śmierci u osób z anoreksją” Autorka opisuje wiele badań, które pokazują, że u tych osób nastąpiło „odwrócenie życia i śmierci...tam gdzie przeciętny człowiek odnajduje radość...tam osoba z anoreksją widzi śmierć i odwrotnie; osoba z anoreksją nie boi się śmierci, a wręcz przeciwnie – wydaje się, że do niej dąży” (Kultura i Społeczeństwo, 2009, s. 198). Ciekawy jest też artykuł na temat egosyntoniczności, zwłaszcza w kontekście motywacji do leczenia osób z zaburzeniami odżywiania (Archives of Psychiatry and Psychotherapy, 2009). Można odnieść wrażenie, że Autorka w latach 2008-2009 pisała głównie o tym jak można zrozumieć zaburzenia odżywiania, zaburzenia tak wyraźnie autodestrukcyjne i odmienne od innych zaburzeń.

Kolejny problem, którym dr Małgorzata Starzomska-Romanowska zajmowała się w swoich publikacjach to poszukiwania uwarunkowań zaburzeń odżywiania. W autoreferacie wskazuje 5 opublikowanych w latach 2000-2006 artykułów na temat doświadczeń w rodzinie osób z zaburzeniami odżywiania. Niestety kopie tych publikacji nie zostały dołączone do dokumentów. A tytuły niektórych z nich wydają się brzmieć interesująco, np. Rodziny osób z anoreksją, czy artykuł o środowisku rodzinnym osób z anoreksją.

Autorka publikowała także artykuły dotyczące wpływu mediów i kultury na zaburzenia odżywiania. We wskazanych do oceny artykułach porusza takie kwestie jak:

medialne wzorce „szczupłości”, piętnowanie otyłości, uprzedmiotowienie ciała we współczesnej kulturze. Szkoda, że nie dołączyła ich do dokumentów.

Kolejny temat publikacji to prace dotyczące terapii osób z zaburzeniami odżywiania i pacjentów onkologicznych. Bardzo ciekawy jest przegląd poglądów na temat przymusowego leczenia w artykule zatytułowanym „The role of broad and narrow definitions of capacity in treating anorexic patients” z 2006 r. (Archives of Psychiatry and Psychotherapy). Autorka pokazuje jak wiele jest problemów z motywacją do leczenia u osób z zaburzeniami jadłowstrętu psychicznego, a przecież objawy choroby mogą prowadzić do śmierci. Pokazuje różnice poglądów w zakresie konieczności zastosowania leczenia bez zgody pacjenta i wskazuje na konieczność wypracowania bardziej precyzyjnych kryteriów dla podejmowania leczenia bez zgody. Kontynuuje podobne rozważania w artykule “Controversial issues concerning the concept of palliative care of anorexic patients” z 2010 r. (Archives of Psychiatry and Psychotherapy). Píše o dużej liczbie zgonów wśród tych pacjentów, o chronicznym charakterze samych zaburzeń, o zniekształceniach poznawczych dotyczących własnej osoby. Omawia poglądy autorów, którzy formułują ważne pytania dotyczące zastąpienia leczenia pacjentów z anoreksją opieką paliatywną, tak jak w chorobach nieuleczalnych, prowadzących do śmierci. Przytacza poglądy autorów, którzy argumentują za wolnym wyborem pacjentów odrzucających leczenie. Autorka artykułu stara się szukać pozytywów w tej trudnej sytuacji, wskazując na to, że medycyna nie powiedziała jeszcze ostatniego słowa w sprawie skutecznego leczenia anoreksji. W autoreferacie píše „Należy podkreślić, że osoby z zaburzeniami odżywiania, a zwłaszcza z jadłowstrętem psychicznym posiadają bardzo specyficzne, można powiedzieć, że paradoksalne podejście do śmierci i samobójstwa, a mianowicie wyniszczenie ciała postrzegają pozytywnie, jako dające odczucie bycia żywym, autentycznym, wolnym”. I dlatego tak ważne są zasady specyficznego postępowania w procesie pomagania tym chorym. Stąd pewnie Dr Małgorzata Starzomska-Romanowska wiele publikacji poświęciła problemom etycznym, egzystencjalnym związanym z doświadczaniem anoreksji i doświadczanym przez członków ich rodzin i przez profesjonalistów zajmujących się chorymi.

Kolejne publikacje (artykuły i rozdziały w monografiach) to prezentacja podejść psychoterapeutycznych, na których oparte są metody leczenia osób z zaburzeniami odżywiania. Szczególnie obszernie są one opisane w rozdziale podręcznika pod red. Lidi Grzesiuk – w którym opisuje terapię psychoanalityczną, feministyczno-psychodynamiczną, terapię rodzin, terapię poznawczo-behawioralną. Píše także o formach samopomocy i psychoedukacji w przypadku tych zaburzeń. 12 lat później píše artykuł „Współczesne kierunki

w leczeniu osób chorujących na jadłowstręt psychiczny. „Trzecia fala” terapii poznawczo-behawioralnej” (Psychiatria Polska, 2018), a w nim o terapii dialektyczno-behawioralnej, treningu usprawniania poznawczego i społecznego poznania, terapię obrazu ciała oraz terapię opartą na modelu Maudsley.

Łączna punktacja według kryterium MNiSW wnosi 375 p. Punktacja Impact Factor wynosi 8,387, w bazie cytowań SCOPUS podane jest 48 cytowań, w tym 6 autocytaowań. Indeks Hirscha: według bazy Harzing's Publish or Perish indeks Hirscha wynosi 6, bazy SCOPUS – 4, a według bazy Web of Science Core Collection (Basic) - 2. Wysokość wskaźników bibliometrycznych jest umiarkowana, ale można ją uznać za odpowiadającą wymaganiom stawianym osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego

Podsumowując osiągnięcia po doktoracie dr Małgorzaty Starzomskiej-Romanowskiej, w mojej ocenie, jest to dorobek bardzo duży. Prawie wszystkie publikacje dotyczą różnych problemów związanych z zaburzeniami odżywiania, najczęściej anoreksji. Skoncentrowanie na tej problematyce jest cechą Jej dorobku naukowego. Publikacje rozpoczęte w latach 90-tych i ukazujące się do dzisiaj, pokazują z jaką uwagą śledzi i analizuje wiedzę teoretyczną i wyniki badań empirycznych dotyczące zaburzeń odżywiania. Jest znaczącym ekspertem naukowym w dziedzinie zaburzeń odżywiania w Polsce. Pozytywnie oceniam dorobek Habilitantki i według mojej oceny spełnia on warunki stawiane osiągnięciom naukowym, jako podstawy do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

3.2. Osiągnięcia w zakresie dydaktyki i działalności organizacyjnej

Dr Małgorzata Starzomska-Romanowska pracowała dotychczas w dwóch uczelniach: Akademii Pedagogiki Specjalnej i w Instytucie Psychologii UKSW. Prowadziła tam wiele wykładów i ćwiczeń, wszystkie dotyczące różnych zagadnień z zakresu psychologii. Wiele zajęć fakultatywnych to zajęcia dydaktyczne z zakresu głównych zainteresowań badawczych Habilitantki – problematyka zaburzeń odżywiania.

Była promotorem 64 prac magisterskich i licencjackich. Wszystkie te prace były badaniami empirycznymi i w większości dotyczyły zaburzeń odżywiania i obrazu własnego ciała. Nie wykazała prac magisterskich prowadzonych w Instytucie Psychologii UKSW. Była tam natomiast promotorem pomocniczym dwóch prac doktorskich i w trzecim przewodzie, który jeszcze trwa.

W mojej ocenie, doświadczenia dydaktyczne dr Starzomskiej-Romanowskiej są bardzo duże, biorąc pod uwagę różnorodność tematów dydaktycznych i wieloletnie doświadczenia.

W autoreferacie pisze, że była organizatorem dwóch konferencji krajowych oraz członkiem komitetu organizacyjnego jednej konferencji krajowej. Jest członkiem Rady Dyscypliny Naukowej w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego i członkiem Rady Wydziału Filozofii Chrześcijańskiej Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego.

Jak rozumiem nie pełniła żadnych funkcji kierowniczych.

Otrzymała natomiast następujące nagrody za działalność naukową:

- nagrodę zespołową Rektora Uniwersytetu Warszawskiego za osiągnięcia naukowe – współautorstwo podręcznika pt. „Psychoterapia. Teoria” (tom I) i „Psychoterapia. Praktyka” (tom II) (2007);

- nagrodę indywidualną I stopnia Rektora Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej ze serii artykułów naukowych w czasopismach naukowych o zasięgu międzynarodowym i krajowym (2007).

Pozytywnie oceniam dorobek dr Starzomskiej-Romanowskiej w zakresie dydaktyki, spełnia to wymagania w procesie ubiegania się o stopień doktora habilitowanego. Brak jest informacji o doświadczeniach organizacyjnych Habilitantki.

3.3. Wykaz osiągnięć projektowych, konstrukcyjnych, technologicznych

Głównym osiągnięciem wskazanym przez Habilitantkę jest: zaprojektowanie i konstrukcja zmodyfikowanego, opartego na komputerze zadania „dot-probe”, badającego ukierunkowania uwagi na bodźce znaczące, zastosowanego w badaniach opisanych w monografii – Jej głównym osiągnięciu naukowym. Opis tworzenia tego narzędzia pokazuje jak oryginalne to było zadanie i jak dużo wymagało prób jego ostateczne utworzenie. Opis prac związanych z narzędziem i jego forma zostały opisane w osobnej publikacji w monografii anglojęzycznej.

Jest autorką dwóch tomików poezji.

3.4. Udział w konferencjach naukowych

Dr Starzomska-Romanowska podaje, że uczestniczyła czynnie w 18 naukowych konferencjach krajowych i 9 międzynarodowych, w tym 3 razy była zapraszana z referatem. Większość wygłaszanych na konferencjach referatów dotyczyła problematyki związanej z zaburzeniami odżywiania. Była organizatorem dwóch krajowych konferencji naukowych i współorganizatorem trzeciej.

4. Uczestniczenie w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych, z podziałem na projekty zrealizowane i będące w toku realizacji, oraz z uwzględnieniem informacji o pełnionej funkcji w ramach prac zespołów.

Dr Starzomska-Romanowska była kierownikiem sześciu projektów badawczych, finansowanych ze środków Uczelni, które w większości dotyczyły psychologicznych problemów osób z zaburzeniami odżywiania. Rozumiem, że część z tych projektów badawczych była związana z realizacją badań, których wyniki opisała w monografii (główne osiągnięcie naukowe). Była także członkiem zespołów realizującym trzy projekty. Jeden z nich, finansowany przez NCN, dotyczył oceny wpływu czynników neurobiologicznych na skuteczność jednej z form psychoterapii u osób z zaburzeniami odżywiania. Dwa pozostałe, finansowane ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, dotyczyły modelu wspierania osób niepełnosprawnych. We wszystkich tych trzech projektach dr Starzomska-Romanowska brała aktywny udział, zbierała dane z literatury, opracowywała je, brała udział w koncepcyjnych pracach zespołu i w przygotowywaniu raportów i publikacji.

W mojej ocenie świadczy to, że realizowane przez Habilitantkę projekty były pozytywnie oceniane i zasługiwały na finansowanie.

5. Członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych wraz z informacją o pełnionych funkcjach.

Dr Starzomska-Romanowska jest członkiem Polskiego Stowarzyszenia Psychologii Rozwoju Człowieka i współpracuje ze Stowarzyszeniem Psychoterapii Egzystencjalnej GLE-Polska.

6. Informacja o odbytych stażach w instytucjach naukowych lub artystycznych, w tym zagranicznych, z podaniem miejsca, terminu, czasu trwania stażu i jego charakteru.

Dr Starzomska-Romanowska wymienia tylko jedną aktywność z tego zakresu – 8 godzin wykładów dla studentów psychologii w Sapienza University w Rzymie na temat „Eating disorders: What we know and what is still an enigma”

7. Członkostwo w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism wraz z informacją o pełnionych funkcjach (np. redaktora naczelnego, przewodniczącego rady naukowej, itp.).

Nie jest członkiem komitetów redakcyjnych i rad naukowych czasopism

8. Informacja o recenzowanych pracach naukowych lub artystycznych, w szczególności publikowanych w czasopismach międzynarodowych.

Dr Starzomska-Romanowska pisze, że pisała recenzje do następujących czasopism:

- dwóch artykułów przesłanych do redakcji czasopism z listy JCR (do Psychiatrii Polskiej),
- ośmiu artykułów skierowanych do redakcji czasopism z listy SCOPUS (sześciu – przesłanych do redakcji Pediatrii Polskiej, jednego przesłanego do redakcji Roczników Psychologicznych oraz jednego przesłanego do redakcji Advances in Cognitive Psychology),
- recenzję jednego artykułu skierowanego do redakcji Polish Psychological Bulletin,
- recenzję jednego artykułu przesłanego do redakcji Studia Psychologica
- oraz recenzje trzech artykułów skierowanych do redakcji Kwartalnika Naukowego Fides et Ratio.

Ponadto recenzję jednego rozdziału do książki - Drop, E., Maćkiewicz, M. (red.) (2012). *Młoda psychologia*. Warszawa: Liberi Libri oraz recenzję książki – Zasepa, E. (red.) (w druku). *Jakość życia w zdrowiu i w chorobie*. Warszawa: Difin.

9 . Informacja o uczestnictwie w programach europejskich lub innych programach międzynarodowych.

Nie uczestniczyła

10. Informacja o udziale w zespołach badawczych, realizujących projekty inne niż określone w pkt. II.9.

W latach 2007-2009 uczestniczyła w zespole badawczym zajmującym się tematyką psychologii społecznej w Instytucie Psychologii Stosowanej w Akademii Pedagogiki Specjalnej (pod kierownictwem dr hab., prof. APS, Heleny Grzegołowskiej-Klarkowskiej).

11. Informacja o uczestnictwie w zespołach oceniających wnioski o finansowanie badań, wnioski o przyznanie nagród naukowych, wnioski w innych konkursach mających charakter naukowy lub dydaktyczny.

Jest członkiem zespołu ds. oceny projektów naukowych w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego.

Podsumowanie

Dr Małgorzata Starzomska-Romanowska przedstawiła monografię „Tendycyjność uwagi u kobiet z zaburzeniami odżywiania” jako swoje główne osiągnięcie naukowe. Treść

monografii pozwala ocenić, że Jej Autorka jest wysokiej klasy ekspertem w zakresie psychologicznych charakterystyk osób z zaburzeniami odżywiania. Znając doskonale dotychczasowe teorie i wyniki badań jest świadoma potrzeby dalszych badań w tym zakresie i je podejmuje. Jej własne badania są bardzo oryginalne w zakresie metodologii. Wyniki z pewnością zainteresują badaczy zajmujących się taką problematyką. W mojej ocenie monografia, zaprezentowana jako osiągnięcie główne, spełnia warunki stawiane osiągnięciu naukowemu będącemu podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Duża jest także liczba opublikowanych prac naukowych w okresie po uzyskaniu stopnia doktora nauk. Większość publikacji dotyczy różnych problemów związanych z zaburzeniami odżywiania, najczęściej anoreksji. Pokazują one, że dr Starzomska-Romanowska jest znaczącym ekspertem naukowym w dziedzinie zaburzeń odżywiania w Polsce. W mojej ocenie liczba i treści tych publikacji stanowią podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Dr Małgorzata Starzomska-Romanowska ma duże doświadczenia dydaktyczne: wieloletnie doświadczenia nauczyciela akademickiego. Jest promotorem wielu prac magisterskich i licencjackich oraz promotorem pomocniczym w trzech przewodach doktorskich. Aktywnie uczestniczyła także w wielu konferencjach naukowych. Jej kompetencje merytoryczne doceniono powołując Ją do Rady Dyscypliny i do Rady Wydziału na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego.

Dr Małgorzata Starzomska-Romanowska skupiała się przede wszystkim na działalności naukowej i dydaktycznej. Jest członkiem tylko jednego towarzystwa naukowego, nie pełniła funkcji kierowniczych, uczestniczyła w nielicznych projektach międzynarodowych. W mojej ocenie jednak to nie jest najważniejsze kryterium w ubieganiu się o stopień doktora habilitowanego.

Uwzględniając pozostałe osiągnięcia, w mojej ocenie, dorobek dr Małgorzaty Starzomskiej-Romanowskiej jest znaczący i spełnia kryteria Ustawy o stopniach i tytułach naukowych z 2003 r. w sprawie warunków uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Prof. dr hab. Jan Czesław Czabała